

Κυριακή 20η Νοεμβρίου 2022

Κυριακή Θ' Λουκᾶ.

(Λουκ. 12, 16 – 21).

«...εἰς Θεόν πλουτῶν» (Λουκ. 12, 21).

Τὴν ἐξαιρετικά ἀφυπνιστική παραβολή τοῦ ἄφρονος πλουσίου ἀκούσαμε σήμερα ἀπό τό θεανδρικό στόμα τοῦ Λυτρωτῆ Ἰησοῦ. Σ' αὐτήν ὁ Κύριος διηγεῖται τὴν ἱστορία ἑνὸς ἀνόητου ἀνθρώπου πού ἔχει πολλά ἀγαθὰ, ἀλλὰ κάνει τὴν ἀπερισκεψία νά ξεχάσει τὸν θάνατο. Ἄντί νά ἔχει μέριμνα γιὰ τό ποῦ θά βρεθεῖ μετὰ τό τέλος πού ἔρχεται, ἔχει μέριμνα γιὰ τό ποῦ θά ἀποθηκεύσει τὰ πλούτη του. Ἔτσι ὁ θάνατος τὸν βρίσκει πλούσιο στή γῆ, ἀλλὰ τὸν ὀδηγεῖ πάμφτωχο στόν οὐρανό. Ὁ Χριστός καταλήγει στό συμπέρασμα πὼς αὐτό

παθαίνει «ὁ θησαυρίζων ἑαυτῷ, καί μή εἰς Θεόν πλουτῶν».

Ὁ Κύριος δέν κατακρίνει τόν πλοῦτο, ὅπως πολλές φορές λανθασμένα νομίζουμε. Ὁ Κύριος καλεῖ τόν ἄνθρωπο νά γίνει πολύ πλούσιος ἀλλά ὄχι ὑλικά. Νά μαζέψει ἀγαθά ἀλλά ὄχι φθαρτά καί πρόσκαιρα. Καλεῖ τόν ἄνθρωπο νά γίνει πλούσιος ἀλλά «εἰς Θεόν πλουτῶν». Κατακρίνει ὁ Χριστός τή μέριμνα πού κυριεύει τόν ἄνθρωπο, καθώς ἀγχώνεται γιά τήν αὔξηση τῶν ἀγαθῶν του καί καθώς προβληματίζεται μέ τήν ἀποθήκευσή τους. Ὁ Ἰησοῦς καλεῖ τούς ἀνθρώπους νά ἀποκτήσουν μία εὐλογημένη μέριμνα. Νά ἐγκαταλείψουν αὐτή τή δολοφονική μέριμνα γιά τά ὑλικά πράγματα, πού τούς σκοτώνει καί τούς ἐξευτελίζει. Στή θέση της νά βάλουν τήν ὑποποιό μέριμνα γιά τόν πνευματικό πλοῦτο, πού τούς ἀναζωογονεῖ, τούς ἰσορροπεῖ καί τούς ἀναπαύει.

Ἡ μέριμνα γιά τόν κατά Θεόν πλοῦτο ἔχει τρία στάδια. Πρῶτον, ξεκινάει ἀπό τή μνήμη τοῦ θανάτου. Δεύτερον, συνεχίζεται μέ τήν ἐργασία τῆς ἀρετῆς. Τρίτον, ὀλοκληρώνεται μέ τήν πορεία στή θεογνωσία.

Ὁ πιστός πού θέλει νά γίνει πνευματικά πλούσιος, πρῶτον, δέν ξεχνάει τή θνητότητά του. Θυμᾶται πώς ὁ παρών βίος εἶναι ἕνα χρονόμετρο πού μηδενίζεται. Κάθε λεπτό καί κάθε δευτερόλεπτο εἶναι ἕνα βῆμα πρὸς τό τέλος. Μέσα του ὑπάρχει ἡ μνήμη τοῦ θανάτου, ἀλλά ὄχι γιά νά τόν καταθλίβει. Ὑπάρχει γιά νά τόν βοηθάει νά καταλαβαίνει πόσο σύντομη εἶναι ἡ ζωή καί νά τή χαίρεται ἀληθινά. Ἡ μνήμη τοῦ θανάτου γίνεται τό ἀντιστάθμισμα στίς ἀνοησίες τῆς καθημερινότητας. Ἡ μνήμη τοῦ θανάτου τόν ἀπαλλάσσει ἀπό τή μέριμνα τῶν πρόσκαιρων καί φθαρτῶν, ἐπειδή τοῦ θυμίζει πόσο ἀνόητο εἶναι νά μεριμνάει ὁ ἄνθρωπος γιά κάτι πού δέν ἀντέχει στόν θά-

νατο. Έτσι, αντί να αγχώνεται για πράγματα θνητά και πεπερασμένα, χαίρεται ό,τι του δίνει ή ζωή σαν δώρο Θεού και απολαμβάνει τό παρόν. Μέ τή μνήμη του θανάτου έλευθερώνεται από τήν άγωνία για τό μέλλον. Χαίρεται τό τώρα, διότι αυτό είναι τό μεγάλο μυστικό τής χαράς. Επίσης μέ τή μνήμη του θανάτου αποκτάει μία στωικότητα, μία γαλήνη, μία έσωτερική ισορροπία, μία άντοχή στά καθημερινά κτυπήματα. Αισθάνεται πώς τίποτε δέν μπορεί να τον βλάψει άληθινά, αφού ό θάνατος καθαρίζει τά πάντα. Παραβλέπει λοιπόν τίς δυσκολίες και αποκτάει μία χαρούμενη μέριμνα, να προχωρήσει αϊσιόδοξα μπροστά, επειδή ό έπερχόμενος θάνατος δέν είναι τό τέλος αλλά ή άρχή για τά καλύτερα.

Δεύτερον, ό άνθρωπος πού θέλει να είναι «...εις Θεόν πλουτών» αποκτάει μία ακόμη ωραία μέριμνα, τή μέριμνα τής άρετής. Ο πραγματικός πλούτος για τόν πιστό δέν είναι

ἡ ὑλική περιουσία. Τά ὑπάρχοντα αὐτοῦ τοῦ κόσμου τά φθείρει ὁ χρόνος ἢ χάνονται ἀπό τήν κακία καί τήν ἐπιπόλαιη διαχείριση. Ἡ ἀληθινή περιουσία, πού θά μείνει ἀτόφια «εἰς τόν αἰῶνα», εἶναι ἡ περιουσία τῆς ἀγάπης. Εἶναι μία περιουσία πού συγκεντρώνεται σιγά σιγά, μέσα ἀπό τή μέριμνα γιά τήν αὐξηση καί τήν καλλιέργεια τῆς ἀρετῆς. Ἡ καθαρότητα τῆς καρδιᾶς, ἡ δικαιοσύνη στή συμπεριφορά καί ἡ ἀνδρεία στό φρόνημα εἶναι οἱ τρεῖς βασικές περιεκτικές ἀρετές, οἱ ὁποῖες ὀδηγοῦν στήν τέλεια ἀγάπη. Αὐτή ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ ἀδιάφθορος θησαυρός πού νικάει τόν θάνατο. Ὁ ἔξυπνος ἄνθρωπος δέν ἀποκοιμίζεται ἀπό τίς ὑλικές παροχές καί ἀπολαύσεις. Μένει ξύπνιος καί νηφάλιος μεριμνώντας νά ξεπεράσει τά ὑλικά, γιά νά καλλιεργήσει μέ τήν πνευματική ἐργασία τά αἰώνια. Μέ τή βοήθεια καί συνδρομή τοῦ πνευματικοῦ του πατέρα διορθώνει τά λάθη, καλλιεργεῖ τά χαρίσματα,

ἀνοίγει τήν καρδιά πρὸς ὅλους καὶ μεριμνάει γιὰ τήν πνευματικὴ του καρποφορία. Ἡ μέριμνά του εἶναι διπλή. Ἀπὸ τῆ μίᾳ πολεμᾷ τὸ κακὸ ἀνυποχώρητα. Ἀπὸ τὴν ἄλλη ἐφαρμόζει τὸ καλὸ ἀκούραστα. Ἡ μέριμνα γιὰ τὴν ἀρετὴ τοῦ χαρίζει τὴν εὐστροφία νὰ ἀπολαμβάνει τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ, χωρὶς νὰ φυλακίζεται ἢ νὰ ὑποδουλώνεται σ' αὐτά. Ἔτσι εὐστροφα πλουτίζει κατὰ Θεόν καὶ ἡρεμεῖ κατὰ κόσμον.

Τὸ τρίτο στάδιο στὴ μέριμνα γιὰ νὰ γίνῃ ὁ ἄνθρωπος πλούσιος κατὰ τὸν Θεὸ εἶναι ὁ ἀγώνας καὶ ἡ δουλειὰ πού καταβάλλει γιὰ νὰ πλουτίσει στὴ θεογνωσία. Ἡ γνώση τοῦ Θεοῦ εἶναι μία γνωριμία μέ τὸν Θεό, πού κτίζεται μέ προσπάθεια. Μετὰ τὴν ἀπομάκρυνση τοῦ ἀνθρώπινου γένους ἀπὸ τὸν Θεὸ ἡ ἐπιστροφή εἶναι πλέον προσωπικὴ ὑπόθεση τοῦ καθενός καὶ χρειάζεται προσπάθεια. Ἡ γνώση τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι μία συλλογὴ πληροφοριῶν γιὰ τὸν Θεό. «Εἰς Θεόν πλουτῶν» δέν γίνεται

αὐτός πού ξέρει πολλά γιά τόν Θεό, ἀλλά αὐτός πού ξέρει τόν ἴδιο τόν Θεό. Ὅποιος γνωρίζεται μέ τόν Θεό μέσα ἀπό τήν προσευχή καί τή συμμετοχή στά μυστήρια, γίνεται πνευματικά πλούσιος. Ἡ μέριμνα τοῦ πιστοῦ νά μή χάσει τήν προσευχή εἶναι εὐλογημένη μέριμνα. Εἶναι ἐπίσης πολύ καρποφόρος ἡ μέριμνα νά προετοιμάζεται σωστά, γιά νά συμμετέχει συχνά καί ὑπαρξιακά στά μυστήρια τῆς θείας λατρείας. Ἡ κούραση τοῦ σώματος, οἱ περισπασμοί τῆς σκέψης, οἱ πειρασμοί τοῦ κόσμου, οἱ ἐπιθέσεις τοῦ πονηροῦ καί πολλές ἀκόμη ἀντιξοότητες δέν εἶναι ἱκανές νά σταματήσουν τόν πιστό ἀπό τήν προσπάθεια τοῦ πλουτισμοῦ του στή θεογνωσία. Ὅσο πλουτίζει πνευματικά, τόσο καθίσταται πιά «πλεονέκτης» καί καταβάλλει ἀκόμη πιά μεγάλη προσπάθεια, ὥστε μέ περισσή μέριμνα νά ὑψώνεται ἀκόμη πιά βαθιά στόν γνόφο τῆς θεογνωσίας.

Τό πάθημα τοῦ ἄφρονος πλουσίου μπορεῖ νά γίνει ἕνα χρήσιμο μάθημα γιά ὅλους μας. Ἡ μέριμνα πού κατέβαλε γιά τόν ὑλικό πλοῦτο δέν τόν βοήθησε νά κερδίσει τήν αἰωνιότητα. Ἔχοντας τόν ἄφρονα στό μυαλό μας ἄς γίνουμε σώφρονες. Ἐμεῖς τή δική μας μέριμνα νά μὴν τήν ξοδέψουμε στά ὑλικά ἀγαθά ἀλλά στίς πνευματικές ἐπιδόσεις τῆς θεογνωσίας, τῆς ἀρετῆς καί τῆς μνήμης τοῦ θανάτου. Νά δουλέψουμε, νά σχεδιάσουμε, νά μεθοδεύσουμε μέ ἐπιμονή, μέ ὑπομονή καί μέ εὐστροφία τήν ἀπόκτηση τῶν πνευματικῶν θησαυρῶν. Αὐτούς δέν τοὺς ἐκτιμᾷ ὁ κόσμος, ἀλλά τοὺς ἀξιολογεῖ μέ δικαιοσύνη ὁ Θεός καί ἀποδίδει στόν καθένα τά εὐσημα τῶν ἐπιλογῶν του «πρός ζωὴν αἰώνιον καί σωτηρίαν». Ἀμήν.